

عنوان مقاله:

مطالعه عوامل گسترش زندگی حاشیه نشینی و آثار آن در مسیر توسعه پایدار شهری (مطالعه موردی: شهرک سعدی شیراز)

محل انتشار:

اولین کنفرانس معماری و فضاهای شهری پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

فاطمه کشاورز - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه زنجان

مهدی مقیمی - استادیار گروه معماری، دانشگاه زنجان

خلاصه مقاله:

توسعه فیزیکی شتابان و نامتعادل شهرها، پیامدهای نامطلوب اقتصادی، اجتماعی و کالبدی داشته است. یکی از آثار و پیامدهای توسعه فیزیکی و ناموزون و نامتعادل شهری، حاشیه نشینی و اسکان غیررسمی است. افرادی که در این مناطق زندگی می کنند با جامعه ارتباط کمی دارند و بین محل سکونت آنها و منطقه اصلی شهر جدایی وجود دارد، که این امر به دلیل وضعیت نامطلوب اقتصادی خانواده می باشد که به دلیل هزینه بالای زندگی قادر به سکونت در مناطق اصلی شهر نیستند. همچنین ساکنین شهرها نمی توانند مهاجرین را بپذیرند، بنابراین به ناچار به مناطق حاشیه ای روی می آورند که امکان کنترل های اجتماعی و هنجاری کمتری وجود دارد. سکونتگاه های غیررسمی، در واقع چالشی در مقابل توسعه پایدار است و جلوه ای از فقر در جامعه را بازتاب می دهد و از طرفی دیگر نمایانگر کم توجهی های دولت در برنامه ریزی برای این مناطق محسوب می شود. اسکان غیر رسمی همچنین به سبب به مخاطره انداختن محیط زیست، تهدیدی جدی برای انسجام جامعه شهری تلقی می شود، به گونه ای که نیاز جدی به تدابیر ویژه ای برای ساماندهی وضعیت کنونی و جلوگیری از گسترش آن باید در دستور کار مدیران شهری قرار بگیرد. هدف از این پژوهش، بررسی معضلات یکی از بزرگترین محلات حاشیه شهر شیراز یعنی شهرک سعدی در راستای مشارکت مردمی و به منظور ساماندهی کل بافت با توجه به اصول فرهنگی، تاریخی و کالبدی موجود، ایجاد محله ای پایدار، بهبود کیفیت زندگی و تبدیل منطقه حاشیه نشین به سکونتگاه رسمی و در نهایت افزایش رفاه و پایداری شهری ساکنین می باشد.

کلمات کلیدی:

اسکان غیررسمی، حاشیه نشینی، توسعه پایدار شهری، مشارکت مردمی، شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/295140>

